

На даному етапі в нашій країні використання міжнародного проектного управління не одержало такого розвитку як у розвинутих країнах світу. Україні притаманний специфічний перехідний етап від україн колективістського способу життєдіяльності до індивідуалізму; високий рівень дистанціювання влади від глобальних викликів; маскулізм, тобто переваги жорстких цінностей над раціоналізмом; високий рівень невизначеності та недосконалий механізм її запобігання й уникнення.

Особливістю проектів, що реалізують українські підприємства, є їх короткостроковість та малобюджетність. Частка підприємств, що реалізують міжнародні проекти, є дуже низькою. Більшість керівників українських підприємств недооцінюють необхідність того, що для підготовки та реалізації міжнародних проектів важливо залучати фахівців з проектного менеджменту, які мають сертифікати спеціалістів міжнародного рівня. Тому у 91 % організацій розробка проектів здійснюється власними силами, без залучення зовнішніх консультантів, експертів або сертифікованих проектних менеджерів, причому 42 % керівників підприємств самостійно управляють проектами. Крім того, ті керівники, які для управління проектами все ж призначають менеджерів проектів, відзначили, що більшість з них (56 %) при підготовці та реалізації проектів не застосовують методологію проектного управління та лише 28 % з числа опитаних використовують деякі елементи проектного менеджменту [1].

Міжнародний досвід свідчить, що впровадження стандартів міжнародного проектного управління дозволяє чітко контролювати всі бізнес-процеси в компанії, досягати поставлених завдань у встановлені терміни при запланованому використанні ресурсів.

Перелік посилань:

І. Тверезовська Н. Т. Управління проектами: стан і перспективи розвитку [Електронний ресурс] / Н. Т. Тверезовська, В. А. Кищенко. – Режим доступу : http://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/123456789/18589/1/Zb_PDATU_10_2016.pdf

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Н.В. Шевченко, к.е.н., доцент

О.В. Скалецька, к.е.н.

ПВНЗ «Європейський університет», Львівська філія

В сучасних умовах розвитку економіки важливим завданням для держави та кожного окремого регіону України є розроблення та реалізація ефективної інвестиційної політики. Така політика здатна: забезпечити зростання рівня соціального розвитку регіонів, підвищити рівень життя населення, залучити іноземні та національні інвестиції, модернізувати промислову ланку регіону. І хоча на сьогодні формуванню, розробці та реалізації регіональної інвестиційної політики присвячено багато праць вітчизняних вчених, економістів, розроблено законопроекти та нормативні акти, сформовано програми та проекти, це питання залишається актуальним.

В Україні процес формування інвестиційної політики є обґрунтованим, всеохоплюючим та швидким, проте на етапі реалізації виникає багато суб'єктивних та фінансових проблем, що значно загамують процеси впровадження всіх розробок у реальність. Отже, до основних проблем, що гальмують процес реалізації регіональної інвестиційної політики держави та регіонів, слід віднести:

- недостатність внутрішнього капіталу для фінансування інвестиційного розвитку фінансового ринку;
- недостатня привабливість щодо вкладення коштів іноземними інвесторами;
- низький рівень надання інвестиційних кредитів з причин недостатньої гарантійності;
- недосконалість нормативно-законодавчої бази;
- низький рівень довіри до інвестиційних партнерів, особливо це стосується іноземних партнерів, щодо України);
- низька доступність сучасних технологій у промислово-економічному секторі;
- недостатність інформаційного забезпечення органів державної та місцевої влади, щодо проблемних елементів розвитку інвестиційної політики регіону;
- недостатній рівень кваліфікованих кадрів, що забезпечують процес реалізації інвестиційної політики на мікрорівні;
- політична ситуація, зокрема війна на Сході України, що знижує інвестиційну привабливість для нових інвесторів;
- низький рівень інноваційного розвитку, особливо гостро це відчувається в процесі впровадження сучасних енерго- та ресурсозберігаючих технологій, впровадження та випуск нових продуктів;

- проблема компютерно-технологічного оновлення, що не тільки підвищить якість продукції, а й забезпечить збереження здоров'я працівників на небезпечних та шкідливих об'єктах;
- недостатній рівень фінансування державою дрібних наукових програм, проектів, розробок, винаходів, що здатні покращити інноваційний рівень економічної сфери (малих, середніх та великих підприємств).

Таким чином, можна зробити висновок, що існує значне коло проблем що впливають на процеси формування та реалізації інвестиційної політики регіону, та й держави загалом. Формування ефективної регіональної інвестиційної політики та її швидке впровадження має велике значення для соціально-економічного розвитку регіону, оскільки саме інвестиційні процеси стимулюють розвиток регіону до більш якісного рівня.

Перелік посилань:

1. Мармуть Л. О. Нові методичні підходи до аналізу інвестиційної привабливості регіонів / Л. О. Мармуть // Вісник економічної науки. – 2005. – № 17. – С. 83-88.
2. Стратегія сталого розвитку регіону : монографія / [П. О. Александров, О. В. Половян, О. Ф. Коновалов, та ін.] ; за заг. ред. д.е.н. І. О. Александрова ; НАН України. Ін-т економіки пром-сті. – Донецьк, 2010. – 204 с.

СПЕЦИФІКА СУЧАСНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТНК

О.В. Шкуруній, д.е.н., професор

С.І. Туль

Д.О. Сінельнік, здобувач вищої освіти

ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

У наш час інновації є невід'ємним чинником зростання міжнародного бізнесу. Інноватизація стає всезагальною. Вона охоплює всі галузі та всі процеси виробництва. Фактично всі успішні ТНК будують діяльність за інноваційними принципами, навіть якщо вони працюють у традиційних галузях. Згідно звіту «The 2016 EU Industrial R&D Investment Scoreboard» у 2015-2016 pp., 2500 провідних ТНК з США (837), ЄС (590), Японії (356), Китаю (327), Тайваню (111), Південної Кореї (75), Швейцарії (58) та інших 20 країн інвестували в цілому 696 трлн дол. США в НДДКР [3], збільшивши витрати на 6,6 % в порівнянні з попереднім роком, що обумовлено зростанням НДДКР в галузях високих технологій.

На компанії, що базуються в трьох найбільших країнах (США, Японії і Німеччині) припало 63,2 %, а на чотири найбільші галузі (фармацевтика і біотехнології; автомобілебудування; технічне обладнання і комплектуючі; програмне забезпечення та комп'ютерні послуги) – 61,7 % від загального обсягу інвестицій до НДДКР [3]. В топ-50 входять 15 компаній з ЄС, 23 з США, 4 з Японії, по 3 з Китаю і Швейцарії і по одній з Південної Кореї і Тайваню.

За даними звіту BCG «The Most Innovative Companies 2016: Getting Past «Not Invented Here» найбільш інноваційними компаніями світу можна вважати «Apple Inc.», «Google Inc.», «Tesla Motors, Inc.», «Microsoft Corporation», «Amazon.com, Inc.», «Netflix, Inc.», «Samsung Technologies», «Toyota Motor Corporation», «Facebook, Inc.», «IBM» [2]. Основними показниками, на основі яких визначається рівень інноваційного розвитку компаній, є: науково-дослідна діяльність організації, технологічний розвиток виробництва, компетенції компанії в області інновацій, перспективи до розширення виробництва, сприйнятливість до впровадження інноваційних бізнес-моделей, а також рівень корпоративної культури.

Специфіку інноваційної діяльності ТНК у сучасній глобальній економіці визначає передусім проблематика науково-дослідних робіт. Найбільш актуальними з них є винайдення нових джерел енергії, створення штучного інтелекту, освоєння космічного простору та ін. Як показує практика, саме в такі дослідження нині вкладається найбільше коштів, відповідно до них розширюється мережа науково-дослідних лабораторій, їх оснащення тощо.

Розвиток відновлювальних джерел енергії активно підтримує передусім низка провідних інноваційних компаній таких як «Tesla Motors, Inc.», «Microsoft Corporation», «Google Inc.», «Sony Corporation», а також багато компанії, які функціонують у інших галузях економіки («IKEA», «Wal-Mart Stores, Inc.» та ін). Необхідно зауважити, що поряд з економічним ефектом, який ТНК отримують від розробки і впровадження інновацій, цей напрям наукових досліджень є суспільно значущим, зважаючи на загрози зміни клімату на планеті та високу вірогідність екологічних катастроф. Наприклад, шведська компанія «IKEA» інвестувала 1,5 млрд євро у видобуток сонячної і вітро-